

at afløse disse midlertidige Statslaan, som vi allerede have, med et fast Statslaan. Hvad det nye midlertidige Statslaan angaar, kunne vi indskrænke os til at henvise til, hvad vi derom have udtalt ved første og tredje Behandling af Finanslovsforslaget, og eftersom den højtærede Minister har udtalt, at Regeringen ikke i Øjeblikket finder det opportunt at søge noget fast Statslaan, men den nødvendige vis til Juli skal have disse Penge til Disposition, skulle vi anbefale at vedtage nærværende Lovforslag, som det foreligger.

J. Pedersen: Jeg skal indskrænke mig til paa min Gruppes Vegne at anbefale Forslaget. Hvad man end maatte mene om faste Laan og Veksellaan, og selv om man maatte mene, at de første under alle Omstændigheder vare langt at foretrække, er det vistnok givet, at som Forholdene i det hele ere i Øjeblikket, vil der ikke kunne gøres noget forstandigere end at forny det Laan, vi have. Idet jeg anbefaler Forslaget, skal jeg udtale min Glæde over, at det er lykkedes Finansministeren at stifte dette Laan paa saa gunstige Vilkaar.

Harald Jensen: Under Finanslovsforslagets Behandling tillod jeg mig at paa-vise, at Ansvar for vore slette finansielle Forhold laa hos Regeringen og Regeringspartiet. Vi have ingen Grund til at tage nogen Del af Ansvar paa os, og i Henhold hertil og i Henhold til de Udtalelser, hvormed vor Stilling tidligere er motiveret i denne Sag, skal jeg sige, at vort Parti ikke kan være med til at stemme for dette Forslag, men vil stemme imod det. Vi have den Opfattelse, at naar man sparer paa de rette Steder, vil man kunne komme igennem, og hvis denne Regering ikke formaar at spare paa de rette Steder, maa den gaa og lade en anden træde til, der kan spare saaledes, at vi kunne undgaa at faa saa store Veksler spredt over Landene, som vi have. Dette er saa meget mere vor Stilling, som det drejer sig om en Forhøjelse af dette Laan med 50 pCt., indtil 75 Mill. Frs., og dertil finde vi ingen Grund. Jeg skal kun ganske kort sige, at jeg undrer mig over Højres Stilling i denne Sag. Det forekommer mig, at Konsekvensen af de stærke Udtalelser og Stillingen forleden maatte være, at Højre indtog den samme Stilling, som vi nu indtage. For at spare Tingets Tid vil jeg dernæst gerne sige, at vi af samme

Grund ikke ønske at stemme for de øvrige Forslag, som staa paa Dagsordenen, men ville stemme imod dem.

Holstein-Holsteinborg: Det er unægtelig med blandede Følelser, man modtager dette Lovforslag, naar man ser det i Forbindelse med de andre Lovforslag, der ligge her paa Tingets Bord. Det er med blandede Følelser, man modtager det, naar man ser det i Relation til det, der ligger forud, og det, som Fremtiden kan bære i sit Skød, det, som den højtærede Finansminister muligvis fører i sit Skjold. Naar jeg skal omtale, hvad der vedrører dette Lovforslag, maa det være mig tilladt med Hensyn til Fortiden at minde om en Dag, saa vidt jeg husker, var det en Dag i Februar i Aaret 1909. Datoen husker jeg ikke saa nøje, der er vist flere af det høje Tings Medlemmer, der huske den Dato, og det skulde undre mig, om den højtærede Finansminister ikke ogsaa husker den. Den Gang stod der en Mand som Konseilspræsident og Forsvarsminister og talte aabent og mandigt om en helt anden Sag; han erkendte, hvorledes han før havde set paa dette Spørgsmaal, visse Punkter vedrørende Landets Forsvar, og hvorledes Erfaringen havde belært ham, saaledes at han var kommen til at se anderledes derpaa. Det var, som jeg siger, aabne og mandige Ord, der faldt den Dag, Ord, der gav Genlyd helt ud over Landet og vakte Forhaabninger hos mange Mennesker og Tanker som: Der have vi da en Mand. Jeg kunde sige: Der have vi Manden. Men den Mand var saa uhyre kort fremme, jeg synes, at det næsten ikke var mere end denne ene Dag, saa blev han borte. I alt Fald er det gaaet mig saaledes, at jeg senere forgæves har søgt efter ham. Dersom den selvsamme Mand i dette Øjeblik beklædte Finansministeriets Taburet, tror jeg, at han, naar han fremkom med disse Forslag, vilde tænke saaledes: „Jeg vil ikke overfor Medlemmerne af Landstinget, som ganske vist ikke ere mine Partifæller, men hvis Tillid jeg ønsker at vinde, optræde saaledes, at de faa Indtrykket af, at det, Finansministeren søger, er at faa det ene vedtaget efter det andet“. Jeg skal ikke bruge saa stærke Udtryk som at sige: „lokke os til det“, men jeg vil nøjes med at sige: „faa os til det“. Der er jo ikke blot Tale om en nødvendig Fortsættelse af det Vekselrytteri, der er begyndt, men endogsaa en yderligere Udvidelse deraf, og saa bliver det ene Forslag efter det andet lagt